Temps Ordinari - Trenta-tresè diumenge

Per Administrador el dg., 15/11/2009 - 09:00

Dn 12,1-3
He 10,11-14.18
Mc 13,24-32

LA "passió i resurrecció" DELS NOSTRES mons: QUE EL CRISTIÀ NO SIGUI INGENU Llegim avui la part central d'un text ben difícil, *el discurs apocalíptic*. a) Porta l'eco de ***l'anunci de la passió*** que Jesús havia hagut de pronunciar tres cops, mentre caminava amb els seus deixebles a Jerusalem. També al "nostre món" li esperen la passió i la mort; una passió, com la del Crist, plena de crueltat i traïcions. *Cal que* mori "aquest món tan farcit d'injustícia", "aquest Temple" o religió que diu adorar Déu, "aquesta societat", *cal que* pateixi terratrèmols i persecucions, que trontollin els fonaments, que caiguin els "superstars" d'aquesta "cultura". b) Tot plegat és així, però, estigueu-ne segurs, el Senyor ***"al tercer dia" ressuscitarà*** i amb ell serà creat un món del tot a imatge de Déu. Justament és aquest tema el que ens presenta la litúrgia d'avuiPer contextualitzar bé el text de l'evangeli d'avui (Mc 13,24-32), comentarem també el que li precedeix (Mc 13,3-23)**1. Una pàgina d'apocalipsi esotèrica? O la descripció realista dels nostres mons?**Més enllà de la imatgeria mítica pròpia del gènere literari apocalíptic, aquest discurs fotografia la realitat punyent del nostre món. Ens és fàcil de traduir els cataclismes (que llegim en els versets anteriors al text d'avui) per les nostres ferotges crisis econòmiques, la fam del món, els conflictes nuclears, les plagues de sida (segurament més importants que altres pandèmies més periodístiques!). No podem ser ingenus. Si la primera pàgina del llibre del Gènesis proposava el *mite de la creació* del món, Mc posa en llavis de Jesús la *realitat de la descreació*, quan els humans rosegats pels nostres egocentrismes, ens llancem els uns contra els altres, i destruïm el món. Cadascú sap quines són les contradiccions i cataclismes que li cal viure en aquest món endimoniat (des de *dintre* seu, des del *fora* proper, des del *fora* global).Tal vegada hauríem de recollir dels apocalíptics de tots els temps una certa clarividència sobre la realitat de la nostra història. Però el cristià ha de saber llegir les passions i creus com els dolors d'infantament del Món Nou de Déu. "Qui vulgui venir amb mi que agafi la seva creu, qui vulgui salvar la vida la perdrà". Qui encaixi els seus propis apocalipsis i es mantingui fidel al missatge del Regne, podrà esperar que li sigui donada (de manera del tot gratuïta) l'esclatant manifestació de *la nostra gran esperança, la manifestació de Jesucrist el nostre Salvador* (tal com diem a l'Eucaristia, després del Parenostre).En el cor de Jesús, a les portes de la seva mort, continua bategant l'esperança -no gens ingènua, contra tota esperança!- en el Regne, com en els primers dies optimistes de Galilea.**2. Cinc "passions" que els cristians dels dies de Marc i de tots els temps han d'encaixar** Jesús comença el seu discurs parlant-nos dels "genets de l'apocalipsi".1. L'**engany de falsos profetes**..., no us deixeu ensarronar! L'engany de molts "messies" que diuen "jo sóc la salvació". Cada època té els seus falsos messies, diuen que porten la salvació i demanen ésser venerats: poden venir del món de la religió, de la filosofia, de la política, de l'economia...2. Els horrors de les **guerres**. Les persones de mentalitat apocalíptica veuen en tot això el cataclisme, la fi. A aquestes persones el text els dóna un avís important: "No cregueu que ha arribat la fi, es tracta de *dolors d'infantament* de la nova era que neix, és el món vell que s'autodestrueix". 3. Les **persecucions** vingudes de fora (i de dintre!). El cristià, com Jesús, haurà de portar la creu, rere Jesús. Us perseguirà l'Estat, l'autoritat religiosa i fins i tot la pròpia família. A la pressió que haureu de suportar des de fora, hi haureu d'afegir el que és més dolorós: les tensions internes.4. La **profanació del que crèieu "sagrat"**, el Temple..., no us escarrasseu a salvar-lo, fugiu! Quan passi això no ploreu pel Temple, no enyoreu un sistema caduc, més aviat fugiu-ne, és incapaç, ara i abans, de donar vida, de portar el Regne de Déu. 5. No us deixeu enredar..., l'arribada del Fill del l'Home serà del tot patent! Heu de comptar amb totes aquestes passions, el **Món Nou de Déu no arriba gens ingènuament**. *Cinc "caos",* diran els apocalíptics de tots els temps; *cinc "purificacions"*, una *"passió" en cinc quadres*, diran els que esperen activament la novetat de Déu i l'arribada del Regne.**3. L'esclat del Messies alliberador: l'al·leluia final**L'evangeli d'avui ens fa llegir el punt joiós, culminant del discurs de Jesús. ***Després dels dolors d'infantament, neix el Regne***. El lector imagina Jesús, el Senyor, venint majestuós de la dreta de Déu, acompanyat del cant d'al·leluies, com quan en el *Messies de Händel* el cor exulta repetitiu: "*Al·leluia! El bon Déu Omnipotent ja Regna! Rei dels reis i Senyor dels senyors! Al·leluia!, Al·leluia!"*. Els partidaris dels *inferns d'aquest món* s'omplen de planys perquè el seu imperi ha acabat. Déu ja ha posat termini al seu regnat Cauen les estrelles, el sol i la lluna (les llumeneres, els poders d'aquest món, els "superstar"). No és que el Fill de l'Home arribi a través del desastre, sinó que la seva arribada trastorna el món vell. La seva esplendor, l'anul·la; ja no hi ha astres que il·luminin davant la seva llum.Rere la terrible tempesta on cau fins i tot el vell sol, esclata triomfalment un altre Sol, arriba solemnement el Messies alliberador, reuneix, des dels quatre vents, els membres del Poble de Déu i es fa realitat el Regne tan llargament anhelat.En les apocalipsis arribava el Jutge per condemnar. Aquí no hi ha judici condemnatori , sinó l'aparició de la salvació, l'inici del Món Nou. Notem que no hi ha cap referència al càstig de l'injust. És important notar que qui arriba portant-nos el Regne, no és el *Messies de David*, guerrer i triomfador. Arriba un altre tipus de personatge: el "Fill de l'Home", el qui carrega amb la tragèdia de la condició humana. Avui ***Jesús ens anima a viure no ingènuament i a viure amb una immensa esperança.*** A esperar la resurrecció encaixant la passió i la mort, amb el Senyor.